

[Poulsgaard]

lem«. Jeg ved, at den findes på en lang række biblioteker. Den er skrevet af en mand, der hedder Kristen Bjørnkjær – jeg ser til min rædsel, at han også har skrevet et TV-stykke, så må vi se, hvad der kommer ud af det. Jeg har spurgt formanden inden mødet her, om jeg må citere fra denne bog, der hedder »Barn og barn imellem«, og formanden har nægtet mig det, og jeg giver formanden ret. Hvis jeg havde været i formandens stol, ville jeg også have nægtet medlemmerne at citere dette fra folketingets talerstol. Vi er kommet derhen med frit bogvalg på biblioteker og andre steder, at det, vi byder vore børn, det, der ligger i vore børneværelser, ikke kan siges fra folkets talerstol. Jeg synes, det er grove løjer. De, der er interesserede, kan få lov til at låne bogen af mig. Kan hr. Lasse Budtz huske den ballade, der var i Thisted, da de folkevalgte var sig deres ansvar bevidst, og hvor de sagde: vi vil ikke have det svineri – det var Bent Hallers bøger »Sabotage« og »Katamaranen«, og hvad det var – men det skulle de folkevalgte bare holde fingrene væk fra? Nej, de skal bare bevilge pengene, og så skal de kloge kulturprofeter nok dirigere med os. Jeg synes, det er frygteligt.

Hr. Lasse Budtz vil jo nedbryde klasseskel, og han snakker om frihed, men frihed i hr. Lasse Budtz' øjne er altså tvang over for andre, for hr. Lasse Budtz vil godt tvangsudskrive mig til at støtte det, som jeg er så inderligt imod. Det skal man være socialdemokrat for at kunne udlægge som frihed. Det var i hvert fald sådan, hr. Lasse Budtz sagde.

Hvad er det, man vil? Hvad er det, magthaverne vil i dette land? Nu har vi lige fået et nyt eksempel. Jeg har ikke set filmen, jeg var inviteret i biografen i går aftes, men jeg skulle til Søllested på Lolland og snakke lidt kultur dér, og jeg kunne ikke være to steder. Christian Braad Thomsen har lavet en film. Så vidt mig bekendt hedder den »Den man elsker«. Den er betalt af statens filminstitut, altså skatteydermidler. Den bliver vist mange steder, bl. a. i det konservative Gentofte. Mig bekendt har vi en lov, der siger, at blodskam er forbudt, og det mener jeg er rigtigt, men nu forsøger den film, betalt af offentlige midler, at sætte spørgsmålstegn ved blodskam, at vi også skal have lov til det. Er der da slet ingen værdinormer, der er hellige i

dette land, skal alt brydes ned? Jeg spørger bare. Jeg regner ikke med at få svar.

Vi har også en masse børneteatre. Dér vil jeg give den konservative ordfører fuldstændig ret. Der skal også være en lille smule kvalitet. De unge skal jo have meningsfyldt arbejde, uha, uha, uha, det skal være så meningsfyldt, det hele. Vi ser dem jo gang på gang i fjernsynet sidde dér og sige: vi gider da ikke stå på fabrik eller gøre rent, nej, det skal være meningsfyldt arbejde. Noget af det, de unge forstår ved meningsfyldt arbejde, er at rende og spille fransk klovn på en eller anden børneteaterscene. Vi kan jo altid få de andre tåber til at betale, for de er så dumme, og i kulturens hellige navn skal der ingen censur være nogen som helst steder. Man opretter børneteatre næsten i enhver kommune. Så er der nogle unge mennesker, der får lov til at hygge sig og have det rart dér. Men bestille noget fornuftigt, det vil de ikke.

Vi har en børneavis, og redaktøren var forleden dag i fjernsynet. Nej, nej, nej, sådan noget som reklameannoncer, det vil man ikke røre ved med en ildtang, uha, uha, det var noget stygt noget. Selv om avisen kørte med et underskud på 400.000 kr., så den kvindelige redaktør da meget fortrøstningsfuldt på fremtiden, for hun var da ganske sikker på, at vor kulturminister nok skulle spytte i kassen, og kommuner og amter skulle også nok spytte lidt i kassen, så de kunne more sig med at udgive en avis. Men selv at gøre en indsats, nej, det er man da ligeglad med. Om der i det hele taget er behov for en børneavis, kan man sætte et stort spørgsmålstegn ved med de få abonnenter, den har. Men all right, de har jo fået at vide, at de bare skal komme til ministeren, hun siger aldrig nej.

Man har så mange græsrodsbevægelser i dette land, og i hvert fald i socialdemokratiet er de vældig vakse – nogle af dem, der tror, der er stemmer i det – til at lytte til de forskellige græsrodsbevægelser. Hvorfor lytter man aldrig til de græsrodsbevægelser, der siger nej til kulturstøtten? For det gør de jo. Hvorfor tør man ikke sende de kunstlove, vi har, ud til folkeafstemning? Fordi man ved, at de ville falde med et brag.

Det ved man, og så kan man jo ikke bruge kulturen eller kunsten til at opdrage folk, som fru Ritt Bjerregaard kom til at skrive i sin rapport fra en kaffeklub. Hun er da ær-